

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/146/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215207590
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1215207590.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a JUDr. Jany Vlčkovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, so sídlom Hodžova 11, Žilina proti žalovanej: Ž. C., N.. XX.X.XXXX, A. W. XXXX/XX, A., D.: Úžera, org., v likvidácii, občianske združenie, IČO: 42 259 061, so sídlom Jazerná 19, Nové Zámky o zaplatenie 8 827,90 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 14.6.2018, č.k. 8C/165/2015-56, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej zamietajúcej časti mení tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 562,32 eur, zmluvný úrok v sume 520,90 eur, úrok z omeškania v sume 7,63 eur, zmluvný úrok vo výške 13,90% ročne zo sumy 8 827,90 eur od 16.5.2013 do zaplatenia, najneskôr do 20.6.2022, úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 562,32 eur od 16.5.2013 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8% ročne zo sumy 520,90 eur od 16.5.2013 do zaplatenia, všetko v lehote do 15-ich dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej zamietajúcej časti sa rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi sa proti žalovanej priznáva nárok na plnú náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 8 265,58 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5% ročne od 16.5.2013 do zaplatenia, všetko do 15-ich dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 76% (výrok III.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 52 ods. 1, 2, 3 a 4, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. f), § 9 ods. 2 písm. k), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a vecne tým, že v konaní bolo preukázané, že medzi stranami sporu vznikol právny vzťah z úverovej zmluvy, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 10 000 eur, pričom na daný právny vzťah aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa a zákona o spotrebiteľských úveroch. Po preskúmaní úverovej zmluvy dospel k záveru, že v rozpore s § 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch neobsahovala údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne o poradí, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom. Konštatoval, že absencia obligatórnych náležitostí zmluvy má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto žalovanej vznikla povinnosť vrátiť finančné prostriedky len vo výške,

ktorá jej bola reálne poskytnutá. V súvislosti s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti K. A. sa priklonil k názoru, že priama aplikácia Smernice v spore bez účasti štátu je vylúčená a ani nepriamy účinok spočívajúci vo výklade vnútroštátneho práva odvolaním sa na ustanovenia Smernice nesmie viesť k výkladu contra legem. Na základe pohybov na účte a vykonaných platieb vyvodil, že žalovanej ostáva povinnosť vrátiť žalobcovi sumu 8 265,58 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal úrok z omeškania odo dňa 16.5.2013, t.j. odo dňa nasledujúceho po márnom uplynutí lehoty určenej žalobcom na vrátenie plnenia vo výške 5,5% ročne z priznanej sumy. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) a žalobcovi priznal trovy v úspešnom pomere 76%.

3. Proti uvedenému rozsudku žalobca podal odvolanie v rozsahu zamietajúcej časti a trov konania z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vo vzťahu k súdom deklarovanej absencii náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch uviedol, že termín konečnej splatnosti a doba trvania zmluvy sú jednoznačne stanovené v bode 5.3 úverovej zmluvy, a to tak, že „Klient sa zaväzuje, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2 posledného mesiaca tejto lehoty. Mal za to, že vzhľadom na uvedené je možné termín konečnej splatnosti určiť úplne presne, t.j. konkrétnym časovým okamihom. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 31.7.2018, sp.zn. 7Co/281/2017. K tvrdeniu súdu, že v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch uviedol, že výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov sú uvedené v samotnom texte zmluvy v bodoch 5.1 a 5.2 ako výška anuitnej splátky 155,55 eur, počet anuitných splátok 120 a periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky mesačne, v 20. deň kalendárneho mesiaca, z čoho vyplýva, že počet, výška a termíny splátok istiny aj úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Uviedol, že informáciu o tom, že splácanie úveru prebieha formou mesačných anuitných splátok a rozdelenie splátok na istinu a úroky obsahuje amortizačná tabuľka, poskytol klientovi už v rámci poskytovania informácií pred uzatvorením zmluvy o úvere prostredníctvom formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere. Ďalej konštatoval, že výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejme už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy a ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzobníku poplatkov. Pokiaľ ide o prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely jeho splatenia zmluva neuvádza, nakoľko na základe zmluvy o pôžičke nevznikajú nesplatené zostatky s rôznymi úrokovými sadzbami. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR (sp.zn. 3Cdo/146/2017, 4Cdo/211/2017, 3Cdo/56/2018, 4Cdo/187/2017). Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

4. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu vyjadrila v podaní zo dňa 26.9.2018, v ktorom uviedla, že je si vedomá svojho záväzku voči žalobcovi vo výške 8 265,58 eur s 5,5%-ným ročným úrokom a svoj záväzok uznáva, pričom by chcela opätovne požiadať o splátkový kalendár na dlžnú čiastku 8 265,58 eur s 5,5%-ným ročným úrokom s tým, že je schopná platiť splátku vo výške 500 eur mesačne.

5. Žalobca reagoval podaním zo dňa 8.11.2018, v ktorom žiadal, aby súd rozhodol rozsudkom pre uznanie, keďže žalovaná vo svojom podaní uznala žalobou uplatnený nárok v celom rozsahu. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 4.7.2018, sp.zn. 8Co/121/2018 a uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.3.2010, sp.zn. 3Obo/38/2009. Vo vzťahu k žiadosti žalovanej o splátkový kalendár poukázal na to, že žalovaná svoju žiadosť nijako neodôvodnila a nepredložila žiaden dôkaz o svojej nepriaznivej finančnej situácii. Povoľenie plnenia v splátkach považoval za výkon práva, ktorý motivuje k neplneniu si zmluvných povinností, a tento nie je v súlade so spravodlivou ochranou porušených práv zakotvenou v C.s.p. Poznamenal, že výrok I. nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť, čo znamená, že žalovaná je povinná zaplatiť dlh v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

6. Žalovaná v písomnom vyjadrení zo dňa 10.12.2018 uviedla, že skutkové zistenia súdu sa zhodujú so skutkovými tvrdeniami žalobcu, preto v danom prípade nie je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. V súvislosti s namietaným nesprávnym právnym posúdením veci sa stotožnil s právnym názorom prvoinštančného súdu o nemožnosti bezprostrednej aplikácie smernice a nutnosti

aplikácie vnútroštátneho predpisu. Podľa jej názoru je predčasné hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu v tejto otázke, pričom ani jedno zo žalobcom citovaných rozhodnutí nebolo zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Poukázala na nejednotnosť rozhodovacej praxe v otázke bezprostrednej aplikability smernice 2008/48/ES pred zákonom o spotrebiteľských úveroch. S odkazom na rozhodnutia krajského súdu v Prešove (sp.zn. 22Co/10/2018, 3Co/135/2017) a Ústavného súdu ČR poukázala na zachovanie požiadavky, aby text spotrebiteľskej zmluvy bol pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný ako aj na zachovanie požiadavky dobrej viery v záväzkovo-právnom vzťahu. Na základe uvedeného mala za to, že súd prvej inštancie v napadnutej časti rozsudku vec správne právne posúdil.

7. Žalobca v podaní zo dňa 18.2.2019 poukázal na ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré podľa jeho názoru tvoria ustálenú rozhodovaciu súdnu prax najvyššieho súdu (sp.zn. 4Cdo/65/2018, 5Cdo/132/2017, 2Cdo/235/2017), ktoré doplnil podaním zo dňa 6.6.2019 (sp.zn. 3Cdo/45/2018, 7Cdo/98/2018).

8. V podaní zo dňa 7.3.2019 žalovaná uviedla, že žalobca nesprávne uviedol, že žalovaná uznala jeho nárok v celom rozsahu, nakoľko uznala nárok len do výšky 8 265,58 eur s príslušenstvom, pričom v tejto časti (prisudzujúcej) nepodala odvolanie, z toho dôvodu sa o tejto časti nároku už nevedie spor. Opätovne poukázala na nejednotnú rozhodovaciu prax v otázke aplikácie § 9 ods. 1 písm. f) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

9. V podaní zo dňa 18.2.2019 sa žalobca zaoberal rozborom rozhodovacej praxe nižších súdov, k nemožnosti odlišného výkladu nižších súdov vo vzťahu k dovolaciemu súdu a k rozporu postupu nižších súdov so zásadami civilného konania.

10. Žalovaná podaním zo dňa 18.7.2019 dala do pozornosti prejudiciálnu otázku, s ktorou sa Krajský súd v Prešove obrátil na Súdny dvor (vec C-331/18).

11. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

12. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

13. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia istiny vo výške 8 827,90 eur, vyčíslených zmluvných úrokov vo výške 520,90 eur, vyčíslených úrokov z omeškania vo výške 7,63 eur, zmluvných úrokov vo výške 13,90% ročne z nezaplatených istiny 8 827,90 eur od 16.5.2013 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených istiny 8 827,90 eur a nezaplatených úrokov 520,90 eur od 16.5.2013 do zaplatenia. Predmetom odvolacieho konania bol nárok žalobcu na zaplatenie súdom nepriznanej istiny (562,32 eur), vyčíslených zmluvných úrokov (520,90 eur), vyčíslených úrokov z omeškania (7,63 eur), zmluvných úrokov vo výške 13,90% ročne z istiny 8 827,90 eur od 16.5.2013 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 8% ročne z istiny 562,32 eur (uplatnená istina 8 827,90 eur - priznaná istina 8 265,58 eur) od 16.5.2013 do zaplatenia a z nezaplatených úrokov 520,90 eur od 16.5.2013 do zaplatenia.

14. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

15. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

16. V prejednávanej veci nebolo sporným, že právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou má charakter spotrebiteľského vzťahu. Z ustáleného skutkového stavu okresným súdom vyplýva, že strany uzavreli dňa 27.6.2012 úverovú zmluvu, predmetom ktorej bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovanej úver vo výške 10 000 eur, na ktorú sa aplikujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa upravené v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pre spotrebiteľský úver sa zákonom č. 129/2010 Z.z. z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a predpísané obsahové náležitosti (§ 9 ods.1,2). V ust. § 11 ods. 1 citovaného zákona sú vymedzené prípady , kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (o.i. aj v prípade, ak zmluva neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov).

17. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Termín konečnej splatnosti úveru je v zmluve definovaný ako „do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, pričom banka vykoná poslednú splátku vo výške zostatku úveru s príslušenstvom v deň uvedený v bode 5.2 posledného mesiaca tejto lehoty“. Ako vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. , povinnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere je doba trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru. Pojem termín z jazykového hľadiska predstavuje presne určený (alebo prinajmenšom presne určiteľný) časový okamih, kedy nastane určitá skutočnosť. Pokiaľ zákon používa pojem „termín“, znamená to, že zákonodarca mal na mysli presne určený alebo určiteľný čas. Zákonnej požiadavke na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru najlepšie zodpovedá jeho vymedzenie presným dátumom, t.j. uvedením dňa, mesiaca a roku konečnej splatnosti úveru. Akceptovateľné je i vymedzenie konečnej splatnosti úveru určitým, presne ohraničeným časovým úsekom, napríklad 12 mesiacov alebo jeden rok odo dňa splatnosti prvej splátky a pod. Pokiaľ žalobca v zmluve uviedol, že celý úver s príslušenstvom bude uhradený do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy, takéto vymedzenie možno považovať za dostatočne presné. Gramatický význam takto určeného času zodpovedá pojmu termín, nakoľko ide o konkrétny časový okamih, ktorý by bol určiteľný s presnosťou dostatočnou na naplnenie zmyslu zákona. Vymedzenie termínu splatnosti ako „do 120 mesiacov odo dňa podpisu úverovej zmluvy“ v spojitosti s určením vykonania poslednej splátky v deň splatnosti jednotlivých splátok (splatnosť jednotlivých splátok určená v bode 5.2 zmluvy v 20. deň kalendárneho mesiaca) znamená, že úver je splatný 20.6.2022.

18. V súvislosti s určením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov sa odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého ak veriteľ v zmluve neuviedol aká je výška splátky istiny, úroku a servisného poplatku v eurách, ale len percentuálne, nie je to možné považovať za uvedenie podstatnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Vo vzťahu k deklarovanej absencii údaju o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, odvolací súd odkazuje na judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorá riešila otázku výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. (uznesenie zo dňa 30.1.2019, sp.zn. 7Cdo/98/2018, zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3Cdo/146/2017, zo dňa 17.4.2018, sp.zn. 3Cdo/56/2018, zo dňa 23.4.2018, sp.zn. 4Cdo/211/2017). Najvyšší súd SR skonštatoval, že vychádzajúc z účelu Smernice 2008/48/ES, právnych záverov vyjadrených v rozsudku Európskeho súdneho dvora z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti K. A. a účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. došiel k záveru, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, došiel odvolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možno dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z.z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) tohto zákona sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Na základe uvedeného možno konštatovať, že predmetná úverová zmluva obsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V súvislosti s argumentáciou žalovanej ohľadom prejudiciálnej otázky, s ktorou sa Krajský súd v Prešove obrátil na Súdny dvor (vec C-331/18),

odvolací súd konštatuje, že v danej veci bol vydaný rozsudok Súdneho dvora 5.9.2019, ktorým bolo rozhodnuté, že

1. Článok 10 ods. 2 písm. h) až j) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej, podľa ktorej musí zmluva o úvere špecifikovať rozpis každej splátky určenej, podľa prípadu, na amortizáciu istiny, splatenie úrokov a ostatných nákladov.

2. Článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

19. Ak teda súd prvej inštancie vyvodil, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov na základe absencie údajov o dobe trvania zmluvy a konečnej splatnosti úveru a absencie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, jeho záver nie je správny.

20. Berúc do úvahy vyššie uvedené závery, je potrebné konštatovať, že žalobcovi patrí na základe právneho vzťahu z úverovej zmluvy okrem nároku na nezaplatenú istinu úveru aj nárok na zaplatenie zmluvného úroku a úroku z omeškania. Nezaplatená istina úveru predstavovala sumu 8 827,90 eur, z toho súdom prvej inštancie bola priznaná suma 8 265,58 eur (rozdiel tvorí sumu 562,32 eur). Žalobca si do dátumu predčasného zosplatenia úveru (15.5.2013) vyčíslil zmluvný úrok v sume 520,90 eur a úrok z omeškania v sume 7,63 eur. Zároveň žiadal zaplatiť zmluvný úrok vo výške 13,90% ročne z nezaplatenej istiny 8 827,90 eur od 16.5.2013 do zaplatenia. Pokiaľ ide o úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatenej istiny 8 827,90 eur, odvolací súd dáva do pozornosti, že tento nárok bol čiastočne priznaný prisudzujúcim výrokom napadnutého rozhodnutia, preto vzhľadom na rozsah odvolania iba do zamietajúcej časti rozhodnutia predmetom odvolacieho konania je iba úrok z omeškania z nezaplatenej istiny 562,32 eur (uplatnená istina 8 827,90 eur - priznaná istina 8 265,58 eur). Odvolací súd však dáva do pozornosti, že pokiaľ ide o zmluvný úrok, žalobca má nárok na zmluvný úrok iba za obdobie vopred dohodnuté v zmluve o úvere, ktorým je doba riadneho splácania úveru t.j. do času konečnej splatnosti úveru, v danom prípade do 20.6.2022, keďže žalobca má nárok na zmluvné úroky iba do tohto termínu konečnej splatnosti úveru, t.j. do dohodnutej doby trvania povinnosti splácať úver (k tomu uznesenie NS SR zo dňa 16.6.2020, sp. zn. 5 Cdo/42/2020).

21. Odvolací súd konštatuje, že nemohol vyhovieť žiadosti žalovanej o povolenie splácať dlžnú sumu v splátkach, nakoľko svoju žiadosť neodôvodnila žiadnymi okolnosťami, ktoré by odôvodňovali povoliť splácanie dlhu v požadovaných mesačných splátkach.

22. V súvislosti s návrhom žalobcu na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie, odvolací súd dospel k záveru, že žalovaná vo svojom vyjadrení zo dňa 26.9.2018 „uznala“ nárok žalobcu čo do priznanej istiny a úrokov z omeškania. V tejto časti je však rozsudok právoplatný, keďže voči prisudzujúcej časti rozsudku nebolo podané odvolanie. Uznanie nároku uplatneného žalobcom alebo jeho časti je možné iba do právoplatného skončenia veci, pričom odvolací súd v tejto časti ani nemá dôvod konať, keďže priznaná časť nároku nie je predmetom odvolacieho prieskumu.

23. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 562,32 eur, vyčíslený zmluvný úrok v sume 520,90 eur, vyčíslený úrok z omeškania v sume 7,63 eur, zmluvný úrok vo výške 13,90% ročne z istiny 8 827,90 eur od 16.5.2013 do zaplatenia, najneskôr do 20.6.2022, úrok z omeškania vo výške 8% ročne z istiny 562,32 eur od 16.5.2013 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8% ročne z nezaplatených úrokov 520,90 eur od 16.5.2013 do zaplatenia. Zamietajúci výrok vo zvyšnej časti, t.j. v časti o zaplatenie zmluvného úroku od 21.6.2022 do zaplatenia, potvrdil.

24. O trovách konania (celkových) odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1,2 C.s.p. a nárok na ich náhradu priznal úspešnému žalobcovi voči neúspešnej žalovanej s tým, že pri rozhodovaní o trovách konania nezohľadnil nepatrný neúspech žalobcu (v časti zmluvných úrokov od 21.6.2022 do zaplatenia). O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).